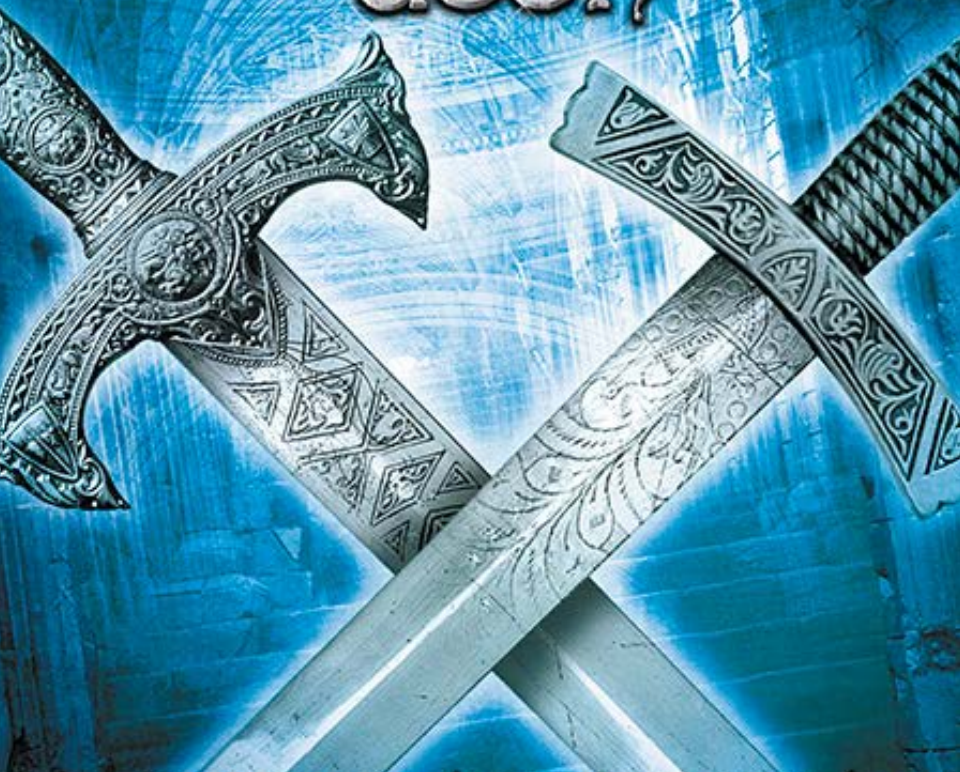


Hraničiarov učeň



OBLEHANIE
MACINDAWU
JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV UČEŇ
KNIHA SIEDMA
OBLIEHANIE MACINDAWU

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

EGMONT

Objednať môžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.sk

John Flanagan

Hraničiarov učeň – Kniha siedma – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV
učeň

⊕BLIEHANIE
ΠACINDAWU

EGMONT

Anglický originál *Ranger's Apprentice. The Siege of Macindaw*

Copyright © John Flanagan 2007

Cover art © 2014 by Shane Rebenschied

All rights reserved

Vydalo nakladateľstvo EGMONT

v Prahe roku 2019 v spoločnosti Albatros Media a. s.,

so sídlom Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4

Číslo publikácie 35341

Preložila Dana Nová

Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková

Sadzba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverziu urobil Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverzia © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tlačenej verzie 978-80-252-4572-9

ISBN e-knihy 978-80-252-4738-9

TS 14. Prvé vydanie

ISBN 978-80-252-4572-9

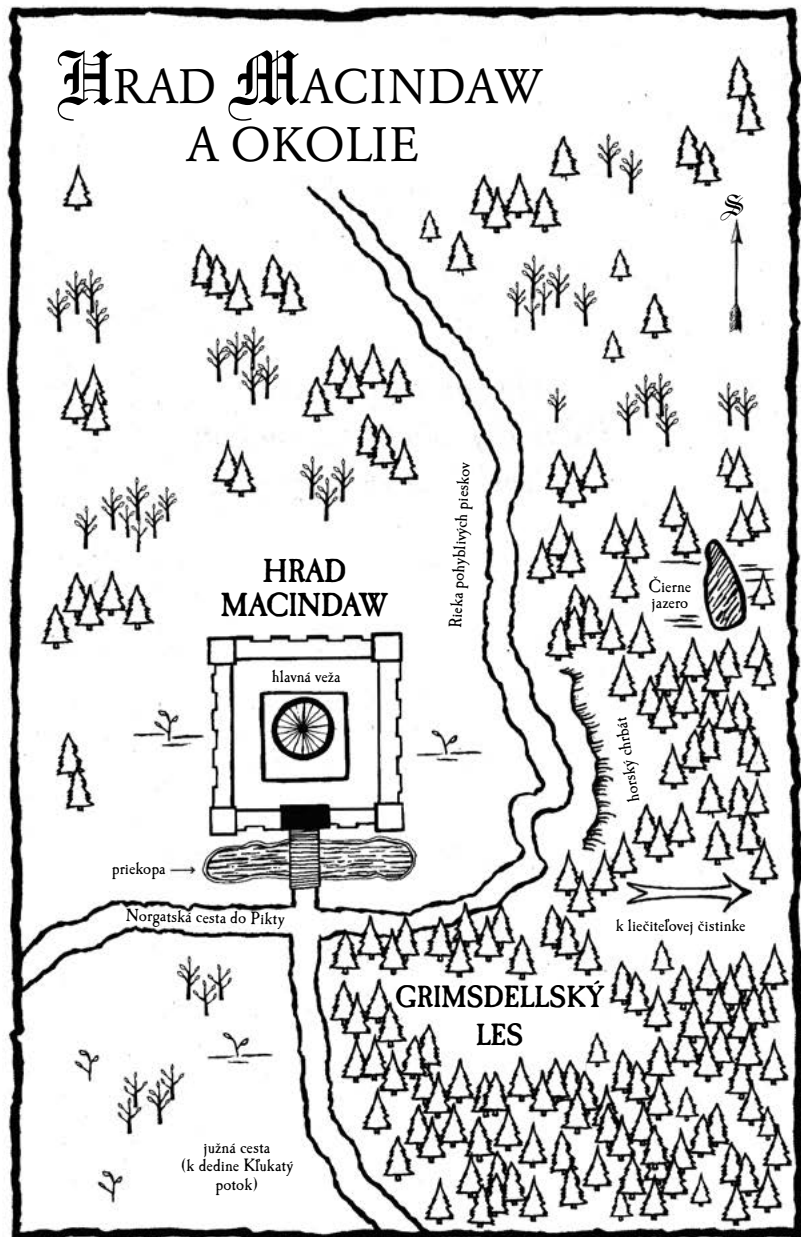
www.albatrosmedia.sk

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

*Pre moju sestru Joan:
publicistku, novinárku, autorku.
Príklad pre nás ostatných.*

HRAD MACINDAW A OKOLIE





Jeden



Gundar Bitkár, kapitán a kormidelník skandijскеj lode *Vlčí mrak*, sklúčene prežúval tuhý kus údeného mäsa.

Muži z jeho posádky sa chúlili pod jednoduchými prístreškami medzi stromami, ticho sa rozprávali, jedli a snažili sa zohriať pri malých čmudiacich ohníčkoch, ktoré sa im v tomto počasí podarilo zapáliť. Takto blízko pri morskom brehu sa sneh cez poludnie menil na studenú kašovitú brečku, a ako popoludnie ubiehalo, znova zamrzol. Gundar vedel, že posádka sa naňho spolieha. A vedel, že im čoskoro bude musieť povedať, že pre nich žiadne riešenie nemá. Ostali trčať v Araluene a nemali žiadnu nádej na záchranu.

Sedemdesiat krokov od neho, naklonený nabok, ležal na brehu rieky jeho *Vlčí mrak*. Skúsené oko námorníka i na tú diaľku rozoznalo skrútenú prednú tretinu trupu, a pri tom pohľade bolo Gundarovi vždy ťažko pri srdci. Pre Skandijca bola jeho loď takmer živou bytosťou, vyjadrením jeho vlastného bytia.

Teraz bola zničená, kýl nenapraviteľne zlomený a trup skrútený. Nehodila sa už na nič, hádam iba na to, aby jej drevo využili na stavbu a na kúrenie, pretože mrazivé počasie ich ďalej zvieralo studeným objatím. Zatiaľ sa dokázal rozoberaniu lode vyhnúť, ale vedel, že už nemôže dlho čakať. Budú potrebovať drevo, aby si postavili pevnejšie chatrče a aby mali čím zakúriť. Pokým však ešte vyzerala ako loď, aj s tým prekliatym skrúteným trupom, ostávalo mu niečo z jeho pýchy, že je skirlom, ako Skandijci nazývali svojho lodného kapitána.

Táto plavba bola hotové nešťastie od začiatku až do konca, premýšľal zachmúrene. Vybrali sa na nájazd na galické a iberijské pobrežné dediny a pri tom sa držali ďalej od Araluenu. K nájazdom na araluenské pobrežie teraz dochádzalo zriedka, pretože skandijský oberjarl podpísal dohodu s araluenským kráľom. Nájazdy vlastne zakázané nemali, ale oberjarl Erak ich neschvaľoval a iba veľmi hlúpy alebo šialene odvážny skirl by chcel čeliť Erakovmu spôsobu neschvaľovania.

Ibaže Gundar so svojou posádkou boli poslední, ktorí sa z nájazdovej flotily dostali cez Úzke more, takže dediny našli prázdne. Buď ich vyplienili predchádzajúce posádky, alebo ich dopredu varovali a obyvatelia si to boli odhodlaní s osamelými oneskorencami vybaviť. Došlo k tvrdým bojom a Gundar stratil niekoľko mužov, ale nič nezískal. Poslednou nádejou bol nakoniec ostrov neďaleko juhovýchodného pobrežia Araluenu. Zúfalo potreboval zásoby, ktoré by jemu i posádke umožnili prežiť zimu pri dlhej spiatočnej ceste na sever.

Smutne sa usmial, keď na to spomínal. Ak mala celá výprava svetlý bod, potom to bolo toto. Skandijскую posádku, ktorá bola odhodlaná bojovať a stratiť ďalšie životy, aby

získala jedlo, privítal mladý hraničiar. Presne ten, ktorý pred niekoľkými rokmi bojoval po Erakovom boku proti Temudžajcom.

Hraničiar im prekvapujúco ponúkol zásoby. Dokonca ich pozval na hostinu s hradnou smotánkou. Gundar sa pri spomienke na ten večer široko usmieval. Spomenul si, ako vzorne sa jeho drsní námorníci správali, ako účastníkov stolovania zdvorilo žiadali, aby im láskavo podali mäso, alebo si nechávali doliať iba trošičku piva do džbánkov. Inak to boli chlapi zvyknutí kliať od pľúc, holými rukami trhať kusy mäsa z pečeného diviaka a občas si poriadne prihnúť piva rovno zo súdka. Ich pokusy zapadnúť medzi nóbl spoločnosť budú doma v Skandiji námetom mnohých ohromujúcich príbehov.

Skirlov úsmev pohasol. Doma v Skandiji. V tomto momente nemal žiadnu predstavu, ako sa dostanú späť. A či sa vôbec vrátia. Ostrov Seacliff opustili syti a so zásobami na dlhú plavbu. Hraničiar im dokonca poskytol malú korisť z tejto výpravy v podobe jedného otroka.

Ten človek sa volal Buttle. John Buttle. Bol to zločinec – zlodej a vrah – a keby ostal v Araluene, mohol hraničiarovi spôsobiť nepríjemnosti. Mládenec požiadal Gundara o láskavosť, aby ho zobral so sebou do Skandije ako otroka. Skirl, prirodzene, súhlasil. Šlo o silného, zdravého muža, a keby sa dostali domov, vyniesol by mu slušné peniaze.

Keby sa dostali domov. Ale uvidí ešte vôbec niekedy Hal-lasholm? Neďaleko pred mysom Sentinel vplávali priamo do mohutnej búrky a tá ich zahnila na juhozápad.

Keď sa priblížili k araluenskému pobrežiu, Gundar prikázal, aby Buttlovi uvoľnili putá. Blížili sa k pobrežiu po zátveternej strane, z čoho majú všetci námorníci hrôzu,

a bolo dosť pravdepodobné, že loď nevydrží. Ten človek by mal dostať šancu, myslel si Gundar.

Ešte stále cítil to hrozné zaprašťanie a škripot, keď *Vlčí mrak* narazil do skál, ktoré sa skrývali pod hladinou. V tej chvíli mal pocit, ako keby sa lámala jeho vlastná chrbtica, a prisahal by, že počul, ako loď zmučene zastenala. Podľa ochabnutej odozvy na pohyby kormidla, podľa spôsobu, akým sa prehli rahná, a podľa brázdy medzi vlnami okamžite poznal, že sa zlomil kýl. S každou ďalšou vlnou sa trhlina prehľbovala a bolo iba otázkou času, kedy sa loď rozpadne na dva kusy a pôjde ku dnu. Ibaže *Vlčí mrak* bol odolná loď a nebol pripravený potopiť sa pod hladinu a zomrieť – teraz ešte nie.

Potom, akoby bohovia odmenili bojovnosť zranenej lode a námahu posádky drvenej búrkou, Gundar uvidel v skalnatom pobreží medzeru, v ktorej sa pred nimi otváralo široké ústie rieky. Rýchlo k nemu zamieril a loď sa horoko-ťažko vliekla po vetre, ale úspešne sa dostala do bezpečných riečnych vôd. Vyčerpaní veslári sa na laviciach vystrelili, ustal vietor aj divoké vlny.

A práve vtedy sa Buttle chopil príležitosti. Vytrhol jednému námorníkovi z opaska nôž a podrezal mu hrdlo. Ďalší veslár sa mu v tom snažil zabrániť, ale nestál dosť pevne a Buttle zabil aj jeho. Potom sa prehupol cez zábradlie a plával k druhému brehu. Nemohli ho prenasledovať. Napočudovanie plávať vedelo iba veľmi málo Skandijcov a loď sa už takmer potápala. Gundar ho preklínal, ale musel ho nechať tak a sústrediť sa na hľadanie miesta, kde by mohli loď vytiahnuť na breh.

Za ďalšou zátočinou objavili úzky pruh kamenitého brehu, ktorý vyhovoval ich potrebám, a Gundar naň s *Vlčím*

mrakom šikmo narazil. Práve vtedy cítil, že kýl s konečnou platnosťou praskol, ako keby loď chránila posádku až do posledného okamihu a potom im pod nohami ticho zomrela.

Tackavo vyšli na breh a utáborili sa medzi stromami. Gundar usúdil, že urobia najlepšie, keď sa budú správať nenápadne. Bez lode totiž nemali ako uniknúť a on netušil, ako by sa k nim miestni obyvatelia mohli zachovať ani koľko ozbrojených mužov by dokázali dať dohromady. Skandijci pred bojom nikdy necúvli, ale keď už ostali visieť v tejto krajine, bolo by hlúpe, aby ho privolávali.

Jedla mali vďaka hraničiarovi dosť a Gundar potreboval čas, aby vymyslel, ako sa z tejto šlamastiky dostať. Možnože keby sa počasie umúdrilo, dokázali by z trémov *Vlčieho mraku* postaviť malú loď. Povzdychol si. Nebol si tým však istý. Bol kormidelník, nie staviteľ lodí. Obzrel si malý tábor. Na kopčeku za rúbaniskom, kde sedel, pochovali dvoch mužov, ktorých Buttle zabil. Nemohli im dopriať ani správnu pohrebnú hranicu, ako sa na Skandijcov slušalo. Gundar sa vinil za ich smrť. Bol to napokon práve on, kto prikázal, aby zajatcovi sňali putá.

Potriasol hlavou a ticho si hundral popod fúzy: „Do horúcich pekiel s Johnom Buttloom! Mal som ho hodiť cez palubu. Aj s putami.“

„Vieš, ja s tebou v podstate súhlasím,“ povedal za ním niečí hlas.

Gundar vyskočil na nohy, prudko sa obrátil a ruka sa mu posunula k dýke pri boku.

„Sto Thurakových rohov!“ vykrikoval. „Odkiaľ si, dočerta, vyskočil?“

Na klade niekoľko krokov za ním sedela čudná postava, zahalená do zvláštneho čiernobieleho pláštá. Sotva Gundar

kliatbu vyslovil, ruka s napoly vytasenou dýkou zaváhala a oči sa pozreli na zjavenie pozornejšie. Okolitý les bol temný a strašidelný. Možno šlo o ducha alebo o prízrak, ktorý stráži tunajší kraj. Vzory na plášti sa Gundarovi pred očami mihali a premieňali a on zažmurkal, aby zaostril. Ozvala sa hmlistá spomienka. Uvedomil si, že toto už kedysi videl.

Gundarovi muži počuli, že sa niečo deje, a začali sa sťahovať okolo neho. Postava v plášti a s kapucňou na hlave mala v sebe niečo, čo znepokojovalo aj ich. Gundar si všimol, že dávajú pozor, aby stáli dosť ďaleko za ním, a spoliehajú sa na jeho velenie.

Postava sa vzpriamila a Gundar mimovoľne o pol kroka ustúpil. Potom, rozhnevaný sám na seba, rázne urobil veľký krok vpred. Keď prehovoril, jeho hlas znel pevne.

„Ak si duch,“ povedal, „nechceme ťa uraziť. Ale ak nie si duch, povedz mi, čo si zač, lebo sa z teba duch čoskoro stane.“

Bytosť sa ľahko usmiala. „To si povedal pekne, Gundar Bitkár, naozaj veľmi pekne.“

Gundar cítil, ako mu vlasy vstávajú dupkom. Hlas znel celkom priateľsky, ale toto... stvorenie... poznalo jeho meno. Mohlo to znamenať jedine, že tu pôsobia nejaké nadprirodzené sily.

Postava zdvihla ruku a stiahla si kapucňu z hlavy.

„Ale no tak, Gundar, čože ma nepoznávaš?“ opýtala sa zvesela.

Pamäť sa prebudila. Toto určite nebol nejaký vyzíabnutý duch. Bola to mladá tvár s krátkymi hnedými vlasmi nad hlbokými hnedými očami a širokým úsmevom. Povedomá tvár. A Gundar si odrazu spomenul, kde ten čudný meňavý vzor plášte predtým videl.

„Will Dohoda!“ vykrikoval prekvapene. „Si to naozaj ty?“

„Nikto iný,“ odpovedal Will, vykročil dopredu a napriahol ruku v geste, ktoré všade na svete znamená mier a priateľské privítanie. Gundar ruku uchopil a riadne ňou potriasol. V neposlednom rade aj s úľavou, že proti nemu nestojí nejaký nadpozemský obyvateľ lesa. Počul, ako členovia posádky za jeho chrchtom hlasnými výkrikmi vítajú nečakanú udalosť. Hádal, že prežívajú rovnakú úľavu. Will si ich s úsmevom prezeral.

„Vidím niektoré známe tváre,“ poznamenal. Jeden či dvaja zo Skandijcov ho nahlas zdravili. Pozorne sa na posádku zadíval a potom mierne zvrátil čelo.

„Nevidím Ulfa Dubotrasa,“ povedal Gundarovi. Ulf bojoval vtedy proti nájazdníkovi z východu a ako prvý spoznal Willa na ostrove Seaclyff. Sedeli spolu pri tej pamätnej hostine a spomínali na bojové zážitky. Will postrehol, že Gundarovou tvárou preletel bolestný výraz.

„Zavraždil ho ten zradca Buttle,“ povedal.

Willov úsmev sa vytratil. „To je mi veľmi ľúto. Bol to dobrý chlap.“

Všetci na chvíľu stíchli a spomínali na mŕtveho druhu. Potom Gundar ukázal k tábora za sebou.

„Dáš si s nami?“ opýtal sa. „Vďaka láskavosti jedného veľmi štedrého ostrova dole na juhu máme tuhé solené hovädzie mäso a takmer vyhovujúce pivo.“

Will sa vtipu zasmial a nasledoval Gundara do malého tábora. Keď prechádzali medzi členmi posádky, niekoľko mužov vystrelilo ruku a potriaslo si s Willom pravicou.

Pohľad na známú tvár, navyše tvár hraničiara, im prinášal nádej, že sa nakoniec možno nájde aj riešenie ich neutešenej situácie.

Will si sadol na kladu k jednému z ohňov pod prístrešok, ktorý vyrobili zo štvorcovej hlavnej plachty vlčej lode. Prijal džbánok piva a vďačne pripil na zdravie všetkým okolo.

„Tak, Will Dohoda,“ povedal Gundar, „čo ťa sem privádza?“

Will si obzrel bradaté drsné tváre, ktoré ho v polkruhu obklopovali. Usmial sa na nich.

„Hľadám bojovníkov,“ vyhlásil. „Mám v pláne vylúpiť jeden hrad a počul som, že vy sa v tom celkom dobre vyznáte.“



Dva



Bojový kôň bol pekne stavaný hnedák. Jazdec ho opatrne smeroval úzkym chodníkom pozdĺž riečky a hrubý koberec snehu tlmil údery kopýt. Nedalo sa uhádnuť, kde sa pod hrubou vrstvou mäkkého snehu môže ukrývať kus hladkého ľadu, na ktorom by sa mohli pošmyknúť a zo strmého brehu bezmocne sklznúť rovno do vody. Riečka lenivo plynula, bola takmer zahľtená mäkkým, kašovitým snehom a márne sa pokúšala bojovať s mrazom, ktorý sa ju snažil celú zovrieť ľadom. Jazdec sa pozrel na vodu a trochu sa otriasol. Keby do nej sklzol oblečený v ťažkej drôtenej košeli a zaťažný zbraňami, mal by iba malú nádej. A keby sa neutopil, isto by ho neskôr zabil mrazivý chlad.

Podľa koňa a výzbroje bolo zrejmé, že muž je bojovník. Mal desať stôp dlhú jaseňovú kopiju, ktorej násada spočívala v držiaku na pravom strmeni. Po ľavom boku mu visel dlhý meč a na sedlovej rázsoche kuželovitá prilba. Kuklu drôtenej košele mal stiahnutú dozadu. Už pred niekoľkými

dňami zistil, že v tejto zasneženej krajine nie je nič nepríjemnejšie, ako cítiť ľadovo studené oká košele na holej koži. Preto mal pod brnením okolo krku omotaný vlnený šál a na hlave pevne naranenú kožušinovú čiapku. Zaujímavé bolo, že na šiji jeho koňa visel dlhý luk v koženom puzdre. Ten totiž rozhodne netvoril bežnú súčasť rytierskej zbroje.

Najvýznamnejšou časťou jeho výzbroje bol štít – obyčajný malý okrúhly štít, ktorý mu visel na chrbte. Takto umiestnený poskytoval jednak ochranu proti šípom a iným strelám zo zálohy, ale v prípade potreby ho mohol jazdec za moment striasť do polohy na ľavej paži. Štít bol natretý nabielo a uprostred mal namodro vymaľovanú zovretú päšť, čo bol v Araluene dobre známy znak námezdného rytiera – rytiera, ktorý je práve bez práce a hľadá ju.

Keď sa chodníček odklonil od riečky a rozšíril sa, jazdec sa trochu uvoľnil. Naklonil sa dopredu a jemne potľapkal koňa po krku.

„Dobrá práca,“ povedal Horác ticho. Kôň odpovedal pohodením hlavy. S Horáčom boli dlhoroční druhovia. Spoliehali sa jeden na druhého v mnohých ťažkých vojenských výpravách. Práve preto teraz kôň varovne vztýčil uši. Bojové kone boli vycvičené na to, aby každú neznámu osobu považovali za možného nepriateľa.

Bolo vidieť, ako k nim pomaly cvála päť neznámych jazdcov.

„Spoločnosť,“ poznamenal Horác. Na svojej osamelej ceste si zvykol rozprávať sa s koňom. Poobzeral sa a zisťoval, či sa nablízku nevyskytuje nejaká výhodná obranná pozícia. Aj on bol vycvičený na to, aby bol s neznámymi osobami obozretný. Tu však bol les na oboch stranách a medzi ním a cestou rástli iba nízke trnité kríky. Horác

pokrčil plecami. Bol by radšej, keby mohol mať za chrbtom poriadne veľký strom. Taký tu však nerástol a on sa už dávno naučil nemárniť čas smútkom nad vecami, ktoré sa nedajú zmeniť.

Zastavil koňa ľahkým stiskom kolien a štít nechal sklznúť na ľavú pažu. Ten drobný pohyb dokazoval, že napriek svojej mladosti ovláda nástroje svojho remesla viac než dobre.

Bol naozaj mladý. Tvár mal úprimnú a dobromyseľnú, s výraznou čeľusťou, ktorá bola hladko oholená a pekná. Oči boli žiarivo modré. Na pravej lícnej kosti mal tenkú jazvu, v mieste, kde ju pred viac ako rokom prerezala dýka jedného aridského vojaka. Keďže jazva bola pomerne nová, bola sfarbená dofialova. Ako roky pobežia, zbelie a bude menej nápadná. Mal aj trošku pokrivený nos – následok nehody, ku ktorej došlo, keď sa jeden horlivý učeň bojovej školy odmietol zmieriť s tým, že cvičný zápas skončil. Dreveným cvičným mečom udrel ešte raz. O svojej chybe mohol uvažovať počas niekoľkotýždňového trestu.

Lahko krivý nos nijako neškodil mládencovmu vzhľadu, skôr mu dodával trochu dobrodružný výzor. Veľa mladých dám z kráľovstva sa domnievalo, že Horácovi na príťažlivosti nič neuberá, skôr naopak.

Horác znova posúril Kirka a kôň sa posunul tak, aby stál šikmo k prichádzajúcim jazdcom, takže bojovníkov štít bol obrátený k nim – ako ochrana aj ako preukázanie totožnosti. Kopija ostávala vztýčená. Horác vedel, že keby ju sklonil do vodorovnej polohy, bolo by to zbytočne vyzývavé gesto.

Nehybne sledoval, ako sa k nemu päťica mužov blíži. Štyria z nich boli zrejme obyčajní ozbrojenci. Mali meče a štíty, ale žiadne kopije, ktoré by označovali rytiera. A všetci boli oblečení v kabátcoch s rovnakým znakom. Bol to

ozdobný zlatý kľúč v modro-bielom poli. Znamenalo to, že všetci slúžili u jedného pána, a Horác poznal, že znak patrí Macindawu.

Piaty muž išiel dva kroky pred ostatnými a bol tak trochu hádankou. Mal štít a na sebe kožený prsný pancier, ktorý bol vybíjaný železom. Nohy mu chránilo železné píšťalové brnenie, ale inak bol oblečený do vlnenej haleny a nohavíc. Helmicu nemal a na štíte nebol žiadny znak, ktorý by naznačoval, čo je zač. Zo sedlovej hrušky visel meč – ťažká zbraň, trochu kratšia a mohutnejšia ako Horácov jazdecký. Najčudnejšia však bola skutočnosť, že namiesto krátkej kopije niesol ťažkú vojnovú kopiju, dlhú takmer sedem stôp.

Mal dlhé čierne vlasy a bradu. Zdalo sa, že má stále zlú náladu a huňaté obočie neustále zamračené. Keď to všetko zoberiem do úvahy, pomyslel si Horác, nevyzerá ako človek, ktorému sa dá dôverovať.

Jazdci boli vzdialení asi tucet krokov, keď na nich Horác zavolať.

„Myslím, že zatiaľ to takto stačí. Nechodte bližšie.“

Vodca dal krátky pokyn rukou a štyria ozbrojenci sa zastavili. Vodca však pokračoval smerom k Horácovi. Keď mu ostávalo asi šesť krokov, Horác vytiahol kopiju z držiaka pri pravom strmeni a sklopil hrot, aby mieril na blížiaceho sa jazdca.

Neznámy sa rozhodol provokovať, pomyslel si Horác. Ťažko sa teda mohol uraziť, keď mu Horác odpovedal rovnakým spôsobom.

Železný hrot kopije, matne lesklejší tam, kde ju Horác včera večer priostril, nekompromisne mieril jazdcovi na hrdlo. Neznámy zastavil koňa.

„Toto netreba robiť,“ zhúkol. Jeho hlas znel hrubo a bezočivo.

Horác mierne pokrčil plecami. „A takisto netreba, aby si šiel ešte bližšie,“ odpovedal pokojne, „pokým sa trochu lepšie nespoznáme.“

Dvaja z ozbrojencov začali odkláňať kone naľavo a na-pravo. Horác po nich strelil pohľadom, potom obrátil zrak späť na muža pred sebou.

„Povedz, prosím, svojim ľuďom, nech zostanú tam, kde sú.“

Bradáč sa prudko obrátil v sedle a pozrel sa na nich.

„To stačí,“ prikázal a oni zarazili kone. Horác na nich opäť vrhol letmý pohľad. Niečo mu na nich nesesedelo. Potom pochopil, čo to je. Boli špinaví, kabátce mali uváľané a pohúžvané, zbrane a výzbroj nevyčistené a zanedbané. Vyzerali, že lepšie ako v službách hradného pána by sa cítili schovaní v lese, kde by striehli na nič netušiacich pocestných. Na väčšine hradov ozbrojencom velili skúsení dôstojníci. Nebolo zvykom, aby ich nechali takto spustnúť.

„Vieš, nezačínaš so mnou práve najlepšie,“ povedal bradáč. Od niekoho iného by tá poznámka možno vyznela ľahko žartovne alebo pobavene, aby sa zmiernila skrytá hrozba. V jeho slovách však bolo hrozbu očividne cítiť. Muž ju zdôraznil ešte viac, keď po chvíľke dodal: „Mohol by si to ešte oľutovať.“

„A prečo by som mal?“ namietol Horác. Druhý muž zrejme pochopil, kam mieri – a Horác sa v duchu usmial nad dvojzmyselným významom svojich slov. Zdvihol kopiju a zastrčil ju do držiaka pri strmeni, zatiaľ čo neznámy odpovedal.

„No, pretože ak hľadáš prácu, radšej by si si ma nemal znepriateliť.“

Horác jeho vyhlásenie zamyslene zvažoval.

„Ja že hľadám prácu?“ spýtal sa.

Druhý nepovedal nič, iba ukázal na znak na Horácovom štíte. Obaja dlho mlčali a nakoniec bol cudzinec nútený prehovoriť.

„Si námezdný rytier,“ povedal.

Horác prisvedčil. Mužovo správanie sa mu nepáčilo. Bolo spupné a výhražné, čo bolo charakteristické pre človeka, ktorý sa dostal k moci, ale nebol s ňou zvyknutý zaobchádzať.

„Pravda,“ pripustil. „Ale to neznamená, že prácu nemám. Neznamená to, že ju práve v tejto chvíli hľadám.“ Usmial sa. „Nakoniec, môžem mať súkromné prostriedky.“

Povedal to prívetivo, bez akejkoľvek falošnosti, lenže bradáč nemal chuť prejaviť ani štipku ústretovosti.

„Nehádaj sa o slovíčka, chlapče. Keď máš bojového koňa a kopiju, to ešte neznamená, že sa môžeš naparovať. Si otrhaný žobrák, ktorý je bez práce, a ja som človek, ktorý by ti ju mohol dať, ak prejavíš trochu úcty.“

Úsmev na Horácovej tvári povädol. V duchu si povzdychol. Nie preto, že ho označili za otrhaného žobráka, ale pre urážku obsiahnutú v slove „chlapče“. Už od svojich šestnástich rokov bol zvyknutý, že vzhľadom na jeho mladosť ho protivníci podceňujú. Väčšina z nich si svoju chybu uvedomila až príliš neskoro.

„Kam máš namierené?“ vypytoval sa bradáč. Horác nevidel dôvod, prečo by nemal na otázku odpovedať.

„Myslel som, že by som mohol zájsť na hrad Macindaw,“ povedal. „Potrebujem niekde stráviť zvyšok zimy.“

Muž pri Horácových slovách pohrdavo zasupel. „Tak to si vykročil zlou nohou,“ poznamenal. „Pretože pre lorda Kerena najímam ľudí práve ja.“

Horác mierne zvrátil čelo. To meno bolo preňho nové. „Lorda Kerena?“ zopakoval. „Myslel som, že pánom Macindawu je lord Syron.“

Poznámka sa stretla s povýšeným kývnutím ruky.

„So Syronom je koniec,“ povedal bradáč. „Posledné, čo som počul, bolo, že je jednou nohou v hrobe. Ak už je po ňom, mne je to jedno. A jeho syn Orman vzal nohy na plecía a schováva sa niekde po lesoch. Teraz je pánom lord Keren a ja som jeho posádkový veliteľ.“

„A ty si?“ opýtal sa Horác úplne ľahostajným tónom.

„Ja som sir John Buttle,“ stručne odpovedal neznámy.

Horác pokrčil čelo. Mal hmľistý pocit, že toto meno už počul. A čo viac, prisahal by, že tento neokrôchaný a leda bolo oblečený grobian nie je žiadny rytier. Nič však nepovedal. Veľa by nezískal, keby muža ešte viac rozčúľil, a on bol zrejme dosť veľký zúrivec.

„Takže, ako sa voláš, chlapče?“ dožadoval sa Buttle. Horác si opäť v duchu povzdychol. Pri odpovedi však zachoval ľahký a dobrosrdečný tón.

„Hawken,“ povedal. „Hawken Watt, pochádzam z Carawaya, ale teraz som obyvateľom tohto širého kraja.“

Na jeho ľahký tón Buttle opäť reagoval prchkou a grobianskou odpoveďou.

„Tejto jeho časti teda nie,“ odsekol. „Na Macindawe nič pre teba nie je a v Norgatskom léne takisto. Prac sa odtiaľto. Skôr než sa zvečeri, nech si odtiaľto preč, inak uvidíš!“

„Tvoju radu rozhodne zväžím,“ povedal Horác. Buttle sa zamračil ešte viac a naklonil sa k mladému bojovníkovi.

„Urob ešte viac ako to, chlapče. Zober si ju k srdcu. Nie som človek, s ktorým by si si to mal rozhádzať. A teraz upaľuj preč!“

Palcom ukázal na severovýchod, kde ležala hranica so susedným lénom. V tej chvíli však Horác usúdil, že od sira Johna Buttla už počul dosť. Usmial sa a ani sa nepokúsil pohnúť. Navonok vyzeral úplne pokojne. Kirk však vycítil, že pánovo telo sa nepatrne napälo, a vztýčil uši. Cítil, že sa schýľuje k boju, a on bol pre boj zrodený.

Buttle zaváhal a nevedel, ako sa má zachovať. Vyslovil hrozbu a bol zvyknutý, že ľudia sa nechali silou jeho osobnosti zastrašiť. Lenže tento dobre vyzbrojený mládenec sedel pokojne v sedle a díval sa naňho so sebavedomím, ktoré dávalo tušiť, že presilou piatich na jedného sa nenechá zastrašiť. Buttle si uvedomil, že buď bude musieť svoju hrozbu splniť a pokúsiť sa mladého bojovníka násilím prinútiť, aby odišiel, alebo sa bude musieť stiahnuť. Zatiaľ čo uvažoval, Horác sa naňho pomaly usmial a Buttlovi odrazu ústup pripadal ako dobrá voľba.

Rozzúrene obrátil koňa na zadných a svojim ľuďom pokynul, aby ho nasledovali.

„Nezabudni, čo som hovoril!“ zakričal zlostne cez plece a vyrazil vpred. „Máš čas do zotmenia!“

Kým skupinka odchádzala, Horác zamyslene hľadel za jazdcami. Mal pocit, že keby sa nechal od Buttla zastrašiť, okamžite by mu prácu ponúkol. Ale skutočnosť, že preukázal bojového ducha a nezávislosť, zapracovala proti nemu. Je to čudný spôsob, ako najímať nových bojovníkov, pomyslel si. Ibaže v Norgatskom léne sa teraz zrejme dialo veľa podivných a čudných vecí.



Tri



Ked' Will vošiel na malú čistinu v Grimsdellskom lese, liečiteľ Malcolm, známejší ako čierny mág Malkallam, rýchlo zdvihol oči od práce.

Každé predpoludnie Malcolm ošetroval svojich ľudí. Zranení a chorí sa trpezlivo zoraďovali pred liečiteľovým útulným domčekom, aby ich mohol vyšetriť, určiť chorobu a liečiť ich zvrtnuté členky, rezné rany, vyrážky a horúčky. Keďže väčšinu obyvateľov, ktorí žili v malej lesnej usadlosti, vyhnali z ich pôvodných domovov pre ich telesné postihnutie alebo znetvorenie, spravidla tu čakal dlhý rad chorých. Mnohí mali trvalé zdravotné problémy, ktoré si vyžadovali nepretržitú starostlivosť.

Posledný pacient bol pomerne jasný prípad. Jedenásť-ročný chlapec sa rozhodol, že z matkinej rohožky si urobí čarovný koberec, a pokúsil sa zletieť z pätnásť stôp vysokého stromu. Malcolm obviazal vytknutý členok, masťou potrel odrené lakte a zápästia a potom rukou prehrabol šticu malého dobrodruha.

„Môžeš ísť,“ povedal mu, „a odteraz prenechaj kúzla mne.“

„Áno, Malcolm,“ sľuboval chlapec a v rozpakoch klopil hlavu. Keď odkrival, liečiteľ sa obrátil na Willa. Práve odseďával koňa a starší muž s uznaním sledoval, ako ho hraničiar vytiera dosucha a ticho sa mu prihovára. Všimol si blízky vzťah medzi tými dvomi. Kôň, takmer ako keby slovom rozumel, odpovedal priateľským zaffkaním a pohodil krátkou hrivou.

„Tak som počul, že si našiel Skandijcov,“ prehovoril nakoniec Malcolm. Will prikývol.

„Dvadsaťpäť prvotriednych bojovníkov,“ povedal. „Boli presne tam, kde tvoj posol povedal, na brehu rieky Oosel.“

Malcolmovi ľudia poznali rozľahlý les krížom-krážom. Iba málo z toho, čo sa v ňom odohralo, im uniklo. A hneď keď uvideli niečo mimoriadne, podávali liečiteľovi správu. Keď prišlo hlásenie o skupine námorníkov, ktorá prežila stroskotanie skandijскеj lode, Will sa ich vybral hľadať.

„A mali radosť, že môžu ponúknuť pomoc?“ vyzvedal Malcolm. Will pokrčil plecami a sadol si na slnkom zaliatu verandu liečiteľovho domčka.

„Budú mať radosť, až dostanú peniaze, ktoré som im ponúkol. Navyše ich kapitán má pocit, že mi niečo dlhuje, pretože nechal Buttla utiecť.“

Z domčka vyšiel Xander, tajomník lorda Ormana z Macindawu.

„Ako sa cíti Orman?“ zaujímal sa Malcolm. Hradného pána otrávil jeho bratranec Keren, aby získal vládu nad hradom. Will s Xanderom pred časom v poslednej chvíli dorazili k skrytej lesnej čistine, aby liečiteľ mohol zachrániť Ormanovi život.

„Je mu oveľa lepšie. Ale stále je veľmi slabý. Zase zaspal,“ oznámil Xander.

Malcolm zamyslene pokýval hlavou. „To je preňho najlepšiu liek. Jed je z tela preč. Teraz sa už bude zotavovať. Nechaj ho odpočívať.“

Xander sa tváril pochybovačne. Napriek skutočnosti, že Malcolm zachránil jeho pánovi život, pozeral na liečiteľa stále s určitou dávkou podozrievavosti. Mal dojem, že Malcolm by mal poskytnúť omnoho viditeľnejší spôsob liečby než len nechať jeho pána odpočívať. Bolo tu však ešte niečo iné, čo ho v tej chvíli trápilo.

„Počul som dobre, že si Skandijcom ponúkol, že im zaplatíš?“ oslovil Willa.

Will sa naňho usmial a zakrútil hlavou. „Nie. Ponúkol som im, že im zaplatíte vy,“ odpovedal. „Sedemdesiat zlatých reálov za ich služby.“

Xander sa rozhorčene naježil. „To je neslýchané!“ zvolal. „Nemal si žiadne právo urobiť niečo také! Pánom hradu Macindaw je lord Orman. Každé takéto rokovanie patrí jemu alebo v jeho neprítomnosti mne!“ Malý tajomník už predtým preukázal, že je statočný a svojmu pánovi veľmi oddaný. Občas sa však vďaka tomu správal trochu namyslene. Will sa naňho bez mihnutia oka zadíval. Počul, ako Malcolm posmešne zafučal.

„V tejto chvíli,“ pripomenul Will varovným tónom, „nie je Orman pánom ničoho, čo by stálo za reč, ani tej vypožičanej postele, v ktorej leží. Tak som si ho dovolil obísť. Zrejme zabúdaš, že konám z poverenia samotného kráľa.“

Xander si uvedomil, že to bola pravda. Will bol predsa hraničiar, aj keď na Macindaw prišiel v prestrojení za komeďianta. Xander sa ťažko zmieroval s tým, že taká rozsiahla

právomoc môže byť zverená niekomu takému mladému, ako je Will. Ustúpil, ale aj tak si musel trochu zafrflať.

„Ale aj tak,“ vyhlásil, „sedemdesiat reálov? Určite si to mohol urobiť lepšie ako takto!“

Will nad tajomníkovým správaním iba krútil hlavou.

„Môžeš rokovať znova, ak chceš. Som si istý, že Skandijci sa budú radi handrkovať s niekým, kto bude iba sedieť na zadku a dívať sa, ako oni riskujú svoje životy.“

Xander pochopil, že sa dostal na neistú pôdu. Ibaže bol príliš tvrdohlavý, aby to jednoducho uznal a nechal tak.

„No, možno. Ale aj tak, je to ich remeslo, však? Bojujú predsa za peniaze.“

„To je pravda,“ súhlasil Will a pomyslel si, že Xander vie byť dosť protivný. „A preto majú veľmi jasnú predstavu o cene svojich životov. Ale skús sa na to pozrieť z tej lepšej stránky. Možno prehráme a potom im nebudeš dlhovať vôbec nič.“

Tvrdé ostrie v jeho hlase konečne zdolalo Xanderovu nadutosť. Tajomník pochopil, že urobí najlepšie, keď v tejto debate nebude pokračovať. Ohrnul nos a odkráčal, ale dal si záležať, aby Will ani Malcolm neprepočuli jeho záverečnú poznámku: „Sedemdesiat reálov! Takú márnosť treba pohľadať!“

Malcolm sa pozrel na Willa a súcitne pokrčil plecami. „Len dúfam, že sa ti podarí tohto chlapíka už čoskoro vrátiť späť na hrad,“ poznamenal. „Človek ho má veľmi rýchlo plné zuby.“

Will sa usmial. „Ale je veľmi oddaný. A ako si povedal, je to malý nebojsa.“

Malcolm sa na chvíľu zamyslel. „Je to zvláštne, však?“ vyhlásil nakoniec. „Čakal by si, že také vlastnosti z neho urobia milého človeka. Lenže jemu sa vždy nejako podarí

prebudiť vo mne diabla.“ Drobným kývnutím ruky zamietol Xandera ako námet ďalšieho hovoru. „Tak poď dovnútra a povedz mi niečo viac o tých твоjich Skandijcoch.“

Do domčeka vošiel ako prvý a dal variť kanvicu kávy. Za ten krátky čas, čo mladého hraničiara poznal, pochopil jeho nezdravú záľubu v tomto nápoji. Nalial mu misku a usmial sa, keď Will ochutnal, mľaskol a uznanlivo zahundral. Obaja sa posadili na pohodlné stoličky pri Malcolmovom kuchynskom stole.

„Dorazia už za pár dní,“ nadviazal Will. „Povedal som im, nech zbalia tábor a prídu. Privedie ich jeden z твоjich ľudí. Mali sme šťastie, že sme ich našli. Budem potrebovať bojovníkov, a o tých je veľká núdza.“

Malcolm si povzdychol. „Pravda,“ pripustil, „moji ľudia nie sú bojovníci. Nie sú na také remeslo vycvičení ani vyzbrojení.“

„A ľudia z okolitých dedín sa k nám sotva pridajú. Všetci sa na smrť boja čierneho mága Malkallama,“ povedal Will. Usmial sa, aby dal najavo, že sa nechcel dopustiť urážky. Malcolm prikývol, uznával, že Will má pravdu.

„Je to tak. Takže čo plánuješ urobiť, až sem Skandijci prídu?“

Hraničiar si odpoveď premýšľal. „Potom... sa uvidí. Musím vymyslieť spôsob, ako hrad dobyť a dostať odtiaľ Alyss.“

„Už si niekedy niečo také robil?“ vyzvedal Malcolm.

Will sa smutne pousmial. „Vlastne nie,“ priznal. „Pri hraničiarskom výcviku na to nikdy nedošlo.“

Nechcel to ďalej rozoberať. Dúfal, že Skandijci by mohli mať nejaké nápady, ale toto bude riešiť, až na to príde čas.

Malcolm sa zamyslene škrabal na brade. „Uvažoval si, že by si poslal po pomoc na hrad Norgate?“

Will sa na stoličke nepokojne zavrteľ. „Uvažoval,“ odpovedal. „Lenže Keren nám odrezal cestu. Nikto neprejde.“

Malcolmovi vyzvedači hlásili, že jazdci, ktorí mieria na západ, sa musia vracat' späť.

„Okrem jeho vlastných ľudí,“ poznamenal Malcolm.

„Keď si bol preč, jeden jazdec z Macindawu odišiel.“

Will zachmúrene prikývol. „Keren nie je žiadny hlupák. Určite poslal správu, že Orman je zradca, utiekol a nechal na Kerenovi, aby sa postaral o bezpečnosť Macindawu. Presne to by som na jeho mieste urobil ja. Problém je v tom, že je obľúbený a ľudia si ho vážia. Budú mu náchylní veriť, zatiaľ čo ja som tu cudzinec. A čo viac, spolčil som sa s obvineným zradcom a so známym čarodejníkom.“

„Ale si kráľovský hraničiar,“ namietal Malcolm.

„To oni nevedia. Som tu tajne.“ Will sa tej predstave zamsmial. „Predpokladajme, že by som dokázal odovzdať správu, a predpokladajme, že by ju rovno nezmietli pod stôl. Čo myslíš, že by urobili?“

Malcolm sa na chvíľku zamysleľ. „Poslali by nám na pomoc vojakov?“ navrhol, lenže Will zakrútil hlavou.

„Je zima. Vojaci sa rozišli do svojich domovov. Trvalo by niekoľko týždňov, než by sa znovu zhromaždili. Je to dosť zložité a oni sa do toho nepustia iba pre správu od nejakého cudzinca. Skôr môžeme dúfať, že niekoho pošlú, aby to preveril a zistil, kto má pravdu. A aj to by trvalo prinajmenšom štrnásť dní. Napokon, sem a zasa späť je to týždeň cesty.“

Malcolm sa zatváril nešťastne. „Veľa toho urobiť nemôžeme, čo?“

„Úplne bezmocní nie sme,“ potriasol hlavou Will. „S dvadsiatimi piatimi Skandijcami môžeme Kerenovi veľ-

mi znepríjemniť život. Potom, až budem mať nejaký poriadny dôkaz, pošleme správu na Norgate.“

Odmĺčal sa a usilovne vraštil čelo. Želal si, aby mal s podobnými vecami trochu viac skúseností. Bol najmladším hraničiarom v zbore a pravdupovediac si nebol istý, či na to ide správne. Ale Halt ho vždy učil, aby zhromaždil čo najviac informácií, kým niečo podnikne.

Nespočetnekrát počas posledných pár dní zatúžil, aby sa mohol spojiť s Haltom. Ibaže Alyssin holubár sa z tunajšieho kraja vyparil. Asi ho vyhnal Buttle a jeho ľudia, uvažoval pochmúrne, ale potom neveselé myšlienky zahnal.

„Tak čo sa ešte prihodilo, keď som bol preč?“ vypytoval sa.

Dopil kávu a s nádejou sa pozrel na kanvicu. Malcolm si bol vedomý, že jeho zásoba kávových zŕn sa znižuje, takže nepriamo žiadosť aj tichý povzdych, ktorý po nej nasledoval, úmyselne ignoroval. Prehrabával sa niekoľkými listami poznámok, ktoré si zapísal, keď mu jeho vyzvedači podávali hlásenie.

„Pár vecí by tu bolo,“ povedal. „Tvoja priateľka Alyss dávala posledné dve noci do okna svetlo.“

Všimol si, že správa odvieďla Willovu myseľ od kávy. Mladý muž sa na stoličke napriamčil.

„Svetlo?“ opýtal sa dychtivo. „Aké svetlo?“

Malcolm pokrčil plecami. „Vyzerá to ako obyčajný lampáš. Ale v okne sa pohybuje.“

„Z rohu do rohu?“ zaujímal sa Will. Malcolm prekvapene zdvihol oči od svojich poznámok.

„Áno,“ potvrdil. „Ako si to vedel?“

Will sa široko usmieval. „Používa signálny kód kuriérov,“ povedal. „Myslím, že vie, že skôr alebo neskôr budú jej okno sledovať. Kedy to robí?“

Tentoraz sa Malcolm nemusel pozrieť do poznámok. „Zvyčajne po striedaní polnočnej hliadky, okolo tretej ráno. Mesiac vtedy takmer zapadá, takže svetlo je lepšie vidieť.“

„Výborne!“ zvolal Will. „Takže mám čas pripraviť pre ňu správu. Už som kód trochu pozabudol,“ dodal ospravedlňujúco. „Od skúšok vo štvrtom ročníku som ho nemusel používať. Hovoril si, že je to pár vecí?“ vyzval Malcolm.

Malcolm sa opäť preberal stránkami. „No, áno. Môj človek raz predpoludním videl Buttla a jeho mužov, ako sa pri Klúkatom potoku rozprávajú s nejakým bojovníkom. Myslel si, že ho najímajú, ale on s nimi pekne vybabral. Potom odišiel sám. Myslím, že si najal izbu u Prasknutého džbána.“

Ako si Malcolm všimol, táto novina ho zaujala menej.

Will, v myšlienkach sústredený na zostavovanie správy pre Alyss, sa roztržito opýtal: „Rozoznal tvoj človek znak na štíte toho bojovníka?“

„Modrú päšť. Bol to námezdný rytier. Mal modrú päšť na bielom štíte. Malom a okrúhlo.“

Táto správa však hraničiarovu pozornosť získala. Rýchlo zdvihol hlavu.

„Ešte niečo? Bol mladý alebo starý?“

„Podľa všetkého veľmi mladý. Vlastne až prekvapivo. Uraštený mládenec na veľkom hnedákovi. Môj vyzvedač bol dosť blízko, aby ho počul, ako sa s koňom rozpráva. Hovoril mu Nikr, Vikr, alebo tak nejak.“

„Kirk?“ opýtal sa Will a v srdci mu zažiarila veľká iskra nádeje.

Malcolm prisvedčil. „Áno. To by mohlo byť. Ty ho poznáš?“ opýtal sa. Podľa Willovej radosti bolo zrejmé, že áno.

„Možnože áno,“ odpovedal Will. „A ak je to naozaj on, tak sa veci práve teraz rozhodne obrátili k lepšiemu.“



Alyss v cele vo veži čakala, až zapadne mesiac. Usúdila, že ostáva ešte hodina, a pustila sa do nenáročných priprav.

Rozsvietila olejovú lampu a knôt čo najviac stiahla. Dvere už utesnila zrolovanou prikrývkou, aby pod nimi nepresvitalo svetlo a aby ho strážcovia vo vedľajšej miestnosti nezazreli. Keď sa malý plamienok rovnomerne rozehorel, ukryla ho pod jeden zo smiešne špicatých klobúkov lady Gwendolyn.

„Vedela som, že tieto hlúposti sa mi raz budú hodiť,“ hundrala si. Dnes jej vrátili osobné veci, samozrejme, až keď sa našli. Takže odložila vyčákané šatôčky, ktoré boli súčasťou jej falošnej totožnosti, a prezliekla sa do jednoduchých bielych šiat, ktoré jej veľmi slušali. Bola rada, že má opäť na sebe svoju rovnošatu a môže sa zbaviť tej hlúpej husičky Gwendolyn. Takisto sa jej uľavilo, keď zistila, že v batožine je aj valček s písacími potrebami, pergamenovými zvitkami, perom, atramentom a tužkami.

Roztiahla ťažký záves, postavila lampu na zem pod okno a vysoký klobúk odložila nabok. Temnotu vonku začala skúmať zrakom na všetky strany a zamerala sa predovšetkým na kľukatú čiaru, ktorá ohraničovala temnú masu lesa. Signály, ktoré vysielala posledné dve noci, ostávali zatiaľ bez odozvy. Vychovali ju, aby bola trpezlivá, a tak ostávala pokojná a čakala. Vedela, že skôr či neskôr sa s ňou Will znova pokúsi nadviazať spojenie. Pri čakaní premýšľala o udalostiach posledných niekoľkých dní.

Od pokusu o jej záchranu ju Keren podrobil ďalšiemu výsluchu. Použil modrý kameň, aby ju zhypnotizoval a zistil, či skrýva ešte nejaké tajomstvá.

Rýchlo vyšlo najavo, že neskrýva. Prinajmenšom žiadne také, na ktoré by si spomenul a opýtal sa. Bola to jedna z nevýhod hypnózy. Alyss úprimne odpovedala na každú otázku, ktorú vyslovil, nedokázala by nič skrývať ani klamať. Ale nepovedala nič sama od seba, pokiaľ ju nevyzval. Takže mu povedala všetko o tom, ako dostali s Willom za úlohu prešetriť zvesti o čarodejníctve v Norgatskom léne a o záhadnej chorobe, ktorá skosila hradného pána, lorda Syrona. Prezradila tiež, že Will nie je komediant, ale hraničiar.

Za normálnych okolností by Alyss bola zdesená, že vyradila takéto tajomstvá. Kerenovi však povedala iba málo vecí, ktoré by už nevedel. A ako povedal Will, keď sa pred pár dňami vyšplhal na vežu, nič, čo Kerenovi prezradí, im nemôže uškodiť. O Willových plánoch nevedela nič okrem toho, že je odhodlaný zachrániť ju.

Kerenovi povedala aj to, že Will už isto podal správu na hrad Norgate, takže tamojší pán zvolá vojsko, ktoré zaútočí na Macindaw. Bola zmätená, keď to Keren nepovažoval za podstatné.

Keďže Alyss v hypnóze odpovedala iba na priame otázky, vôbec sa nezmienila, že kožou obalená fľaša s kyselinou, ktorú Will použil na odstránenie mreží v okne, je schovaná v šatníku. Tyče v okne, samozrejme, vymenili a ona Kerenovi povedala, že Will použil kyselinu. Pobúrený rytier však predpokladal, že Will si ju odniesol so sebou. Nemal sa ako dozvedieť, že tej noci, keď došlo k pokusu o útek, Alyss bezmyšlienkovite položila fľašku hore nad okno. Na druhý deň si na ňu spomenula a schovala ju do malej skrine na šaty, ktorá patrila k vybaveniu jej väzenia spolu s posteľou, stolom a dvoma stoličkami. Samozrejme, nebol to žiadny prepych, ale mohlo to byť oveľa horšie. A ak šlo o kyselinu, možno príde čas, keď sa jej bude hodiť, pomyslela si.

Od úporného civenia do vonkajšieho šera jej začínali slziť oči. Na chvíľku odstúpila od okna, pretrela si ich, zamurkala a opäť pokračovala v pozorovaní.

Bola pripravená vyslať signály, hneď ako zapadne mesiac.



Will kódoval správu pre Alyss a v sústredení vystrkoval kútikom úst špičku jazyka. Sučka ležala pod stolom a Willove bosé nohy spočívali na jej teplej srsti. Z času na čas spokojne zakňučala, ako to psy robia. Will sa na ňu s úsmevom pozrel.

„Je od teba pekné, že si nájdeš chvíľku aj pre mňa,“ povedal. „Kde máš toho nového priateľa?“

Novým priateľom bol Trobar, mohutný znetvorený obor, jeden z najvernejších Malcolmových chránencov. Sučka a Trobar okamžite nadviazali priateľstvo. Obor ju za-

hrnul všetkou nazhromaždenou láskou človeka, ktorý mnoho rokov nemal koho milovať. Sučka jeho potrebu vyčítala a každý deň trávila v jeho spoločnosti celé hodiny. Will najskôr trochu žiarlil. Potom si uvedomil, aké je priateľstvo pre Trobara dôležité, a trochu sa zahanbil. Sučka, pomyslel si, bola múdrejšia a dobrosrdečnejšia než on.

Pracoval za Malcolmovým stolom, a keď liečiteľ vošiel, zdvihol hlavu. Malcolm so záujmom hľadel na listy papiera, ktoré boli pokryté písmenami a číslicami. Na jeden list Will napísal správu, ktorú chcel poslať. Na druhom previedol písmená na kódy. Všimol si Malcomov záujem a mimovoľne obrátil prvú stránku písmenami nadol.

Kuriérsky kód, ktorý používali diplomatická služba a hraničiarsky zbor, bolo prísne strážené tajomstvo. V skutočnosti bol však celkom jednoduchý, a aj keď bol Malcolm spojenec, nechcel mu Will poskytnúť príležitosť, aby niečo odpozoroval.

Malcolm sa nad tým opatrením pousmial. Pravdupoveďiac, pokúšal sa zistiť, čo Will napísal. Bol presvedčený, že keby uvidel pôvodnú správu a vedľa nej šifrovaný prepis, dokázal by kód rozlúštiť. Ten mládenec pri stole nie je žiadny hlupák, pomyslel si.

„Mesiac zapadne asi o hodinu,“ povedal. Will pokýval hlavou.

„Čoskoro vyrazíme. Už som takmer hotový.“

„Predpokladám, že budeš správu vysielat' pomocou lampy,“ povedal Malcolm.

„Áno. Je iba krátka. Chcem jej oznámiť, že vieme, čo sa deje, a stanoviť rozvrh pre ďalšie správy.“

Liečiteľ položil na stôl ďalší list papiera a lesklý čierny okruhliak.

„Existuje nejaký spôsob, ako by sme k nej mohli dostať toto?“ opýtal sa. „Mohol by si to pripevniť k šípú a streliť ho dovnútra cez okno?“

Will zakrútil hlavou a siahol po puzdre. Malcolm si už všimol, že zbrane mladého hraničiara sú vždy na dosah ruky.

„Taký spôsob nie je práve spoľahlivý. Keď priviažeš niečo k šípú, môže to pri vypustení strely vypadnúť,“ povedal. „Urobíme to trochu inak.“

Vytiahol z puzdra jeden šíp a položil ho na stôl.

Vyzeral nezvyčajne, na konci mal miesto bežnej rozšírenej hlavice, ostrej ako britva, predĺžený valček. Malcolm si ho zvedavo obzeral. Bol dutý a na konci uzatvorený viečkom na závit s malým okrúhlym závažím.

„Napísanú správu vložíš tam dovnútra?“ odhadol a Will znova prisvedčil. Vystrel sa, aby uľavil pleciam a chrbtu. Nejaký čas sa už hrbil nad stolom. Najskôr písal tabuľku s kódom, potom správu, a potom ju kodoval. Ako sa pohol, sučka sa zavrtela a udrela chvostom o podlahu.

„Je to tak. Pomocou lampy by som mohol Alyss varovať, aby sa sklonila, až šíp poletí oknom.“

„Takto jednoducho?“ usmial sa Malcolm.

Will zdvihol jedno obočie. „Takto jednoducho. Ak si strávil celých päť rokov cvičením, ako strieľať šípy presne tam, kam chceš.“

„A ten kameň?“ zaujímal sa Malcolm. „Ten tiež môžeš dať dovnútra?“

Will zdvihol malý čierny okruhliak a na skúšku ho poťažkal v ruke.

„Prečo nie. Odoberiem trochu závažia, aby som znížil dodatočnú záťaž a aby šíp ostal vyvážený. Máš tu, dúfam, nejaké váhy, ktoré by sme mohli použiť.“

„Isteže. Tie sú základným pracovným nástrojom liečiteľského remesla.“

„Otázkou však je,“ pokračoval Will, „prečo jej mám strieľať do okna kameň.“

„Aha, áno,“ súhlasil liečiteľ a mimovoľne si položil prst k nosu. „Čakal som, kedy sa ma na to opýtaš. Mal by jej pomôcť, keby sa ju Keren opäť pokúsil zhypnotizovať.“

To okamžite vzbudilo Willov záujem. Mladý hraničiar sa pozrel na kameň a venoval mu oveľa väčšiu pozornosť ako predtým. Nevyzeral nijako výnimočne. Will zvrátil obočie.

„Čo ten kameň dokáže?“ opýtal sa.

Malcolm mu jemne zobral kameň z ruky, zdvihol ho a so záľubou sledoval jeho hlboký lesk.

„Zruší účinky modrého kameňa, ktorý, ako Alyss hovorila, používa Keren,“ vyhlásil. „Keren vytvoril podmienky, ktorými modrý kameň sústreďuje Alyssinu myseľ na jeho príkazy. Ale keď bude Alyss držať v dlani tento malý okruhliak a sústredí sa na nejakú inú silnú predstavu, môže odolať a udržať si vládu nad vlastnou myslou. Ak to dokáže využiť, Keren nikdy nepozná, že moc, ktorú nad ňou má, sa zlomila, a to by mohlo byť užitočné. Mohla by mu napríklad navykladať mnoho falošných informácií.“

Opäť podal kameň Willovi a mladý hraničiar ho obracal a prezeral, či neobsahuje niečo, čo predtým prehliadol. Okrem trblietavého čierneho povrchu však nevidel nič zvláštne.

„Čím to je, že ten kameň má také účinky?“ zaujímal sa. Pripadalo mu to ako nejaký hokus-pokus, ibaže Alyss hovorila o účinkoch Kerenovho modrého kameňa veľmi presvedčivo, a keď to prerozprával Malcolmovi, starý liečiteľ význam kameňa okamžite pochopil.

Malcolm odpovedal na Willovu otázku pokrčením pliec.

„To vlastne nikto nevie. Vidíš, je to stelatit,“ dodal, ako by sa tým všetko vysvetľovalo. Postrehol, že Will má na perách ďalšiu otázku, a tak pokračoval: „Hviezdny kameň. To, čo ostalo z padajúcej hviezdy. Našiel som ho pred rokmi. Stelatit má nesmiernu cenu, pravdepodobne preto, že má vlastnosti iných svetov. Nech je to, ako chce,“ uzavrel, „vážne neviem, prečo má také účinky. Iba viem, že sú skutočné.“ Usmial sa. „Toto žiadny bádateľ nepriznáva rád, ale čo narobím?“

Will chápavo pokýval hlavou. Pozrel sa na list papiera, ktorý Malcolm položil na stôl. Obsahoval opis kameňa a vysvetľoval, ako ho použiť. Pre šíp so správou bol však veľmi veľký. Will siahol do kapsy a vytiahol malý tenký lístoček papiera, ktorý bol určený na správy.

„Najlepšie bude, keď tvoje posolstvo rovno začnem prepisovať,“ povedal. „Mohol by si medzitým odvážiť kameň a závažie na šípe?“

Malcolm zdvihol šíp i kameň.

„Samozrejme, rád,“ vyhlásil a zamieril do svojej malej pracovne v zadnej časti domu.



Päť



Ho veži Alyss začala nočný obrad s lampou. Zdvihla ju do výšky v jednom rohu okna a postupne ju premiestňovala do ďalších troch rohov.

Zopakovala to päťkrát, potom prestala, postavila lampu na zem a očami pátrala v temnej krajine za hradbami. To isté urobila aj dve noci predtým, ale zatiaľ jej nikto signály neopätovoal. Nevzdávala sa však nádeje, že Will raz odpovie. Ale nádej s každým neúspešným pokusom stále viac slabla. Možnože bol...

Svetlo! Bolo tam, kúsok naľavo, mihlo sa medzi stromami! Na chvíľku ju zaplavila vlna radosti, ale rýchlo opadla, pretože si uvedomila, že svetlo bolo červené, pohybovalo sa stále v rovnakej výške a z času na čas zhaslo a opäť sa rozsvietilo, keď ho práve nezakrývali stromy. Spomenula si na čudné svetlá v Grimsdellskom lese, o ktorých sa toľko hovorilo. Možnože to nič viac nebolo.

Napravo uvidela ďalšie svetlo. Toto bolo žlté a pohybovalo sa zvisle, hore a dolu. Potom na pár okamihov zmizlo

a opäť sa ukázalo trochu viac vľavo od pôvodnej polohy a stúpalo a klesalo.

Kým sa prizerala, svetlo opäť zhaslo a znovu sa objavilo to červené, zatrepotalo sa a zmizlo medzi stromami. Alyss strácala nádej. Chvíľu si myslela, že jej pokusy neboli úspešné.

Potom ho uvidela! Uprostred medzi oboma doterajšími svetlami sa zrazu objavilo jasné biele svetlo. A opisovalo pravidelný štvorec, tak ako to robila ona – od jedného rohu k druhému, v nemennej postupnosti. Horný roh vľavo. Horný vpravo. Dolný vpravo. Dolný vľavo.

Hlboko pod sebou počula tlmený hovor na cimburí, pretože svetlá videli aj stráže, a pochopila, čo Will predvádza. Vedel, že neexistuje spôsob, ako svetlo skryť pred hliadkami. Hneď ako by sa správa o pohyblivom bielom svetle dostala ku Kerenovi, netrvalo by dlho, a zradný vodca by uhádol, že niekto vysielal signály. A na hrade bola iba jediná osoba, ktorej mohli byť určené.

Preto sa Will rozhodol, že signálne svetlo schová medzi iné svetlá, také, ktoré by ľudia na okraji Grimsdellského lesa očakávali. Alyss sa ticho zasmiala, Will schováva strom v lese, ako znelo ľudové príslovie. Zaszvietilo ďalšie svetlo, tentoraz modré. Potom sa vrátilo žlté. Potom červené. A znova to biele uprostred. Rozhodla sa, že si nebude všímať červené, modré ani žlté svetlo, a bude sledovať iba to biele. Zdvihla svoju vlastnú lampu a zakryla ju tuhým kusom starej vysušenej kože, ktorý našla zabudnutý na dne skrine.

Lampu umiestnila do stredu okna, potom kožou päťkrát prešla zo strany na stranu a pozorovateľom na kraji lesa tak vyslala rad piatich rýchlych zábleskov. Bol to kód, že spojenie sa nadviazalo.

Druhé svetlo okamžite odpovedalo rovnakým spôsobom. Päť rýchlych zábleskov, potom prestávka a potom tri dlhšie – presne stanovená odpoveď, ktorá znamenala *Si pripravená prijať správu?*

Ponáhľala sa k stolu a zobrala si papier a tuhu. Vedela, že Will počká, pokým bude pripravená. Keď sa vrátila k oknu, zdvihla lampu v zvislom smere, trikrát hore a dolu. Biele svetlo v lese pohyby zopakovalo. Kútikom oka vnímala, že farebné svetlá sa nepravidelne blýskajú a požmurkávajú. Dokonca zaznamenala, že do hry sa zapojilo ďalšie červené svetlo. Svoju pozornosť však sústredila iba na to biele.

Začalo vrhať záblesky a Alyss si zapisovala písmená, ako ich Will vysielal.

Kuriérsky kód bol jednoduchý, ale účelný systém. Dvadsaťštyri písmen abecedy sa zoradilo do mriežky, ktorá mala štyri riadky, v každom šesť písmen. Aby boli riadky rovnako dlhé, vynechali sa písmená Z a W. V prípade potreby mohli ich miesta zaujať S a V.

A B C D E F
G H I J K L
M N O P Q R
S T U V X Y

Znamenalo to, že písmeno A predstavovala šifra 1-1, pretože bolo v prvom riadku mriežky a prvým písmenom v rade.

Rovnakým spôsobom bolo G 2-1 a P 3-4. Osoba, ktorá správu vysielala, určovala číslo riadku podržaním lampy v určitom rohu štvorca. Ľavý horný znamenal 1, pravý horný 2, ľavý dolný 3 a pravý dolný 4.

Keď sa napríklad signálna lampa presunula do ľavého dolného rohu, potom späť do stredu a dvakrát blikla, vedel príjemca, že to znamenalo tretí rad, druhé písmeno, takže N.

Na rozdiel od Willa, ktorý si na zostavenie správy musel mriežku nakresliť, čo by Halt považoval za veľmi neuspokojivé, Alyss poznala mriežku spamäti a mohla si rovno zapisovať písmená.

Svetlo neúnavne blikalo. Pre necvičené oko šlo iba o ďalšie náhodné mihanie svetiel v lese. Alyss v nich ale čítala ľahko ako v otvorenej knihe a rýchlo si všetko zaznamenávala. Usmiala sa. Will nebol pri vysielaní práve rýchly. Každý kuriér by ho strčil do vrecka. Potom si uvedomila, že rýchlosť nie je taká dôležitá ako presnosť a že je pravdepodobne plne zaujatý svojou úlohou a z úst mu vykukuje špička jazyka ako vždy, keď sa musel na niečo pekne sústrediť.

Svetlo sa niekoľkokrát mihlo v zvislom smere a potom zmizlo, čo znamenalo, že správa sa skončila. Alyss uchopila lampu, odpovedala rovnakým spôsobom a potom sa otočila, aby si prečítala, čo zapísala. Bola presvedčená, že to presne prečítala už pri vysielaní, ale chcela mať úplnú istotu. Prstom prechádzala písmená. Boli načmárané a kostrbaté, pretože ich písala s očami pevne upretými na svetlo.

**SPRAVA SIP DESAT MINUT UVOLNI OKNO TVOJ
WILL POT**

Kód, samozrejme, nepoužíval bodky ani čiarky, ale Alyss pochopila, že Will o desať minút vstrelí cez okno dovnútra šíp so správou a upozorňuje ju, aby ustúpila od okna. Slovo POT bolo bežnou skratkou POTVRĎ PRÍJEM, zato podpis TVOJ WILL bol nezvyčajný. Takéto osobné prejavy výcvik zakazoval. Znovu sa usmiala. Slová,

ktoré mala pred sebou, sa *dali* vysvetliť tak, že má potvrdiť správu alebo že rozumie, čo znamená zakončenie TVOJ WILL.

„Vyjde to narovnačo,“ zašepkala si pre seba. Rýchlo zdvihla lampu a trikrát s ňou kývala v zvislom smere: hore, dolu, hore. Bol to dohovorený signál POTVRDZUJEM.

Potom starostlivo odhrnula záves z okna a opäť preskúmala les. Farebné svetielka blikali ďalej a biele svetlo teraz opisovalo oblúk. Nešlo o ďalšie znamenie, ako pochopila. Iba pokračovalo svetelné predstavenie. Hliadku dolu na cimburí už svetlá omrzeli. Mumlanie, ktoré počula predtým, prestalo, pretože seržanti vojacom prikázali, aby sa vrátili k svojim povinnostiam.

Špičkami prstov sa zľahka dotkla pier a poslala do noci bozk.

„Ďakujem, Will,“ zašepkala. Postavila lampu na stred obložnej dosky, aby Willovi poskytla bod na mierenie, potom ustúpila nabok a čakala na šíp.



Hneď ako Will uvidel, že Alyss správu potvrdila, vyrazil zo stanovišta na hranicu lesa. Rovnako ako predtým sa zakrádal od jedného tieňa k druhému, splýval s prirodzeným rytmom noci a stával sa súčasťou krajiny.

Po piatich rokoch prísneho výcviku pod Haltovým starostlivým dohľadom a s občasným príspevom Gilana, ktorého v hraničiarskom zbore uznávali ako majstra v nenápadnom pohybe, už nemusel o svojom postupe premýšľať. Konal inštinktívne. Miesto, odkiaľ chcel strieľať, si už vybral. Vzhľadom na vzdialenosť, ktorú bude musieť šíp ura-

ziť, aby vyletel až hore na vežu, nesmel Will stáť ďalej ako stotridsať krokov od hradieb. Nachádzal sa tam malý pahorok, ktorý pokrývala skupinka kríkov, bolo to asi stodvadsať krokov od hradieb. Tých ďalších desať krokov bude užitočných, podobne ako nepravidelné, meňavé tieň kríkov a ich tmavé škvrny na bielom snehu. Will ľahko splynie s okolím a bude sa môcť zdvihnúť a poriadne zamieriť.

Pri tých úvahách sa zamračil. Bude musieť mieriť tesne nad lampu, ktorú Alyss umiestnila do stredu okna, aby označila medzeru v silnej železnej mreži. Bola by to mimoriadna smola, keby sa dostal takto ďaleko a vystrelený šíp by sa odrazil od mreže a spadol dolu na nádvorie.

Uvažoval, či nemal aj správu pre Alyss napísať kódom, ale potom nad tým v duchu pokrčil plecami. Nebol čas šifrovať celú správu, a navyše keby šíp minul cieľ a našli by ho, bolo by jedno, či sa Keren dočíta o stelatite a jeho vlastnostiach. Pre Alyss by bol kameň už aj tak stratený.

Do kódu však previedol posledných niekoľko riadkov listu, kde stanovil plán, ako sa budú ďalej dorozumievať signálmi. Ak by padol Kerenovi do rúk, bol by to rozhodne problém. Keby Keren vedel, že Alyss pozná systém signalizácie, mohol by ju hypnózou prinútiť, aby vyslala správu, ktorá Willa vláka do pasce.

Kríky na pahorku siahali do výšky drieku a Will si mohol chvíľku odpočinúť, skrčiť sa medzi nimi, všetko si premyslieť a pripraviť sa na výstrel.

Dlho a uprene sa zadíval na malý osvetlený štvorec okna veže s jasnejším bodom uprostred. Pozoroval ho, vyhodnocoval vzdialenosť a výšku a predstavoval si, ako šíp dlhým oblúkom poletí k oknu. Bude musieť mieriť dosť vysoko nad cieľ, ktorý chce zasiahnúť, ale tým si hlavu nelámal. Až

príde čas, inštinktívne zvolí uhol zdvihu. Muselo to byť o trochu vyššie ako zvyčajne, pripomínal si, pretože používal skladací zakrivený luk, ktorý dostal od Crowleyho a ktorý nebol taký výkonný ako dlhý luk, z ktorého zvykol strieľať posledné dva roky. Vštípil si tú myšlienku do pamäti a ubezpečil sa, že až sa sústreďí na výstrel, jeho inštinkty to zoberú na vedomie.

Zatvoril oči a v duchu pred sebou videl oblúk dráhy, po ktorom sa šíp preniesie cez hradby a vletí do okna na vrchole veže. Halt mu často pripomínal starú poučku majstrovských lukostrelcov: *Skôr než šíp vystrelíš, nechaj ho tisíckrát preletieť svojou myslou.* No, usmial sa neveselo, dnes večer nemal čas na tisíc pomyselných výstrelov. Príslovie však bolo v každom prípade zveličením. Slúžilo ako jednoduché pripomenutie, aby počas prípravy v duchu počítal s úspešným výsledkom. Mysli na dobrý výsledok, a dosiahneš ho. Dovoľ, aby sa do mysle vkradli pochyby, a chyba sa skutočne stane.

Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchol a vyprázdnil si hlavu. Vedomá príprava sa skončila. Teraz nechá svoje inštinkty, ktoré získal stovkami hodín nácviku a tisíckami vystrelených šípv, aby sa ujali vlády a predviedli výstrel, aký potreboval.

Pomaly sa postavil na nohy. Aj keď na hradbách bolo smerom k nemu obrátených najmenej tucet párov očí, nevidela ho ani živá duša. Vytiahol šíp s posolstvom z puzdra a vložil ho do tetivy. Bol si istý, že je dokonale vyvážený vďaka presnému meraniu a váženiu, ktoré Malcolm urobil v lesnom domčeku. Liečiteľ mal presné meranie a váženie v malíčku a Will vedel, že tento šíp poletí ako ktorýkoľvek iný z jeho puzdra.

Zdvihol ľavú ruku s lukom a zároveň začal pravačkou plynule priťahovať tetivu, pokým sa špička pravého ukazo-

váka presne nedotkla kútika úst. Určil správny zdvih, vycítil, že mieri trochu nízko, a v zornom poli zdvihol luk. Keby sa ho v tej chvíli niekto opýtal, *prečo* poslednú úpravu urobil, nedokázal by dať odpoveď. Šlo o vec, ktorá bola podmienená skúsenosťou, nie o vyrátaný pohyb.

Pohľad mal teraz sústredený na okno vysoko vo veži a šíp ukazoval svojou špicou poriadny kus nad cieľ. Zľava fúkal slabý vietor a Will podľa neho mierne upravil námer, pretože zo skúsenosti vedel, že čím vyššie šíp poletí, tým silnejšie naň bude vietor pôsobiť.

Vedel, že sú dva spôsoby, ako presný výstrel pokaziť. Jedným bolo príliš dlhé čakanie a príliš veľké sústredenie, pri ktorom svaly rúk stúpnu a pri držaní napnutého luku sa začnú triasť. Druhým bolo príliš rýchle vypustenie šípu, pri ktorom prsty pravej ruky zavadia o tetivu.

Najlepšie bolo vypustiť šíp presne medzi tým, aby bol výstrel hladký a plynulý. Neuponáhľaný, a zároveň dlho nepridržiavaný.

Keď *vycítil*, že prišla pravá chvíľa, keď sú zdvih, prúdenie vzduchu i náťah správne, nechal tetivu s hlbokým zadrnčaním vyklíznuť z prstov a šíp vyletel na svoju dráhu.

V okamihu, keď šíp vypustil, vedel, že výstrel je dokonalý. Nakrátko šíp zazrel, ako letí do tmy, a potom ho stratil z očí. Pozvoľna spustil luk a vyčkával. Zazrel chvíľkový záblesk na pozadí osvetleného okna, ale pomyslel si, že sa s ním skôr pohráva jeho predstavivosť a ukazuje mu, čo chce vidieť.

Stál ako socha a čakal zahalený v plášti, aby splýval s okolím. Keď sa lampa pohla, pocítil prudkú vlnu úľavy.

Šla hore a dolu, hore a dolu, hore a dolu. *Správa prijatá*. Will spokojne pokýval hlavou, otočil sa a vyrazil na spätočnú cestu k lesu. Túto noc už všetku svoju prácu odviedol.



Cullum Gelderris, hostinský U Prasknutého džbána, nebol zo svojho posledného a vlastne jediného hosta nijako zvlášť nadšený.

Mladý bojovník prišiel včera podvečer a chcel ubytovanie na pár dní. Jeho hnedého bojového koňa ustajnali v malej stajni hostinca. Mládenec si vyniesol zbrane aj zbroj hore po schodoch, spolu s batohom zo sedlovej pokrývky, ktorý obsahoval náhradnú bielizeň a umývacie potreby, a ubytoval sa v najväčšej izbe hostinca. Keď vošiel, majiteľ hostinca si všimol znak modrej päste, ktorý bol namaľovaný na bielom štíte. Tak námezdný rytier, pomyslel si. V tunajšom léne bolo iba jediné miesto, kde mohli takí ako on nájsť prácu, a tým bol hrad Macindaw.

Ako hostinský vedel, nový hradný pán, sir Keren, najímal bojovníkov. Hostinec už niekoľkokrát navštívil Kerenov zástupca, prchký John Buttle, a naháňal po okolí mužov, ktorí dokážu zaobchádzať so zbraňami. Tváril sa neveriaco, keď mu Cullum oznámil, že všetci jeho hostia sú jednoduchí roľ-